

Poština plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO
ZA SALEZ.
SOTRUD-
STVO

ŠTEV. 1
1938

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.

2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in i-kanja tako p. avilno vknjižiti.

3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: številka: č. rač. 12.945 z naslovom: „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišite številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 4, 13 — 2. 5, 14 — 3. 6, 15 — 4. 7, 16 — 5. 8, 17 — 6. 9, 18 — 7. 1, 19 — 8. 2, 20 — 9. 3, 21 — 10. 4, 22 — 11. 5, 23 — 12. 6, 24 — 13. 7, 25 — 14. 8, 26 — 15. 9, 27 — 16. 1, 28 — 17. 2, 1 — 18. 3, 2 — 19. 4, 3 — 20. 5, 4 — 21. 6, 5 — 22. 7, 6 — 23. 8, 7 — 24. 9, 8 — 25. 1, 9 — 26. 2, 10 — 27. 3, 11 — 28. 4, 12 — 29. 5, 13 — 30. 6, 14 — 31. 7, 15

V marcu: 1. 5, 14 — 2. 6, 15 — 3. 7, 16 — 4. 8, 17 — 5. 9, 18 — 6. 1, 19 — 7. 2, 20 — 8. 3, 21 — 9. 4, 22 — 10. 5, 23 — 11. 6, 24 — 12. 7, 25 — 13. 8, 26 — 14. 9, 27 — 15. 1, 28 — 16. 2, 29 — 17. 3, 30 — 18. 4, 31 — 19. 5, 1 — 20. 6, 2 — 21. 7, 3 — 22. 8, 4 — 23. 9, 5 — 24. 1, 6 — 25. 2, 7 — 26. 3, 8 — 27. 4, 9 — 28. 5, 10 — 29. 6, 11 — 30. 7, 12 — 31. 8, 13

Nova častivka:

9. skupina: Poljšak Srečka, Medvode.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Aleš Ivana, Krtina, Dob;
Ambrož Marija, Spodnja Polskava;
Arko Janez in Ivana, Sodražica;
Cerar Antonija, Ljubljana;
Debeljak Marija, Podbrezje;
Ermenc Amalija, Zg. Bistrica;
Finžgar Ana, Kropa;
Golič Matija, Sv. Trojica v Slov. gor.;
Hafner Marija, Dobrava, Cerklje pri K.;
Jereb Marija, Trebnje;
Kalan Marija, Mavčiče;
Kegl Ivan, Kupetinci, Sv. Jurij ob Ščav.;
Koblar Mina, Zelezniki;
Lunder Francka, Turjak;
Mueller Marija, Radeče;
Mulc Ivanka, Stari trg pri Rakeku;
Nosan Frančiška, Goriča vas pri Rib.;
Pavlič Ivana, Huje, Kranj;
Stupica Franc, notar, Sv. Lenart v Sl. g.;

Škrget Marija, Pastinje, Sv. Jurij v Sl. g.;
Šmajc Marija, Stiška vas, Cerklje pri K.;
Šmid Josipina, Bled;
Teran Marija, Ljubljana;
Veber Mihaela, Tržič;
Veber Antonija, Tržič;
Voglar Marija, Gašteraj, Sv. Jurij v Sl. g.;
Zajc Janez, Smarje - Sap;
Zemljič Marija, G. Radgona;
Ziherl Franc, Srednje Bitnje, Stražišče;

V Tržiču so 20. decembra pokopali pridno in vneto salezijansko sotrudnico *Ano Perko*. — Veliko je storila za don Boska in Marijo Pomočnico. Nadvse lepo je umrla. Naj v miru počiva!

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

SALEZIJANSKI VESTNIK

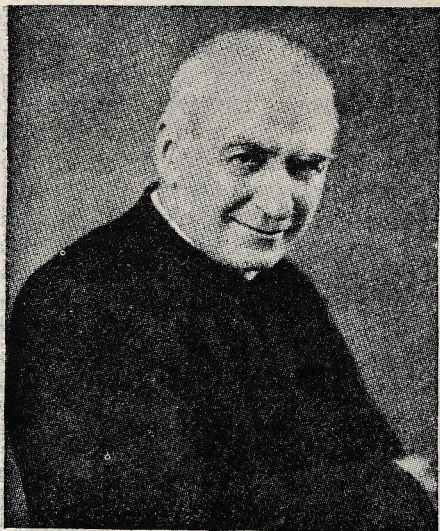
GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

L. XXXIV

JANUAR - FEBRUAR 1938

ŠTEV. 1

Zaslужni sotrudniki, zaslužne sotrudnice!

Salezijanska družina vam ob nastopu novega leta vošči, da bi vam bilo prav srečno. Naša voščila pa ne bodo samo v besedah, ampak podprta bodo s prošnjami molitvami k Bogu, da se naša želja in voščilo tudi izpolni.

Bogu bodi potoženo, da ni tako na svetu, kakor bi bilo lahko. Svet je v neprestanem trepetu za mir, ki se utegne vsak čas skaliti in se porušiti v razvaline ves svet.

Ko bi Jezus Kristus kraljeval v ljudeh, v družinah, v družbi in ko bi bilo v njih kaj vere vanj in goreče ljubezni, potem bi se pač uresničilo nebeško božično voščilo: „mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje.“

Poslušajmo sv. očeta, ki je zaskrbljen za obstoj toliko narodov, kako priporoča, da se vsi zedinimo v veliko armado molitvenih ljudi in ljudi dejanskega prizadevanja za rešitev družinskih in socialnih vrednot.

(autorizirano izd. 1938)

Žalostni dogodki v nesrečni Španiji dajo misliti ne samo narodom, ampak tudi posameznim ljudem, saj je prav od njih v veliki meri odvisno, kakšni bodo voditelji narodov.

Preteklo leto je bilo hudo leto, ko je vsa Evropa s strahom zrla v grozno prikazen svetovne vojske, ki se je zdelo, da bo zdaj zdaj izbruhnila. Molimo, prav goreče molimo, da Bog odvrne od nas to strašno šibo!

Tudi salezijanska družina je pre mnogo pretrpela in trpi še doslej zaradi dveh nesreč, ki sta udarili na plemeniti španski narod: komunizem in vojska. Mnogo salezijancev je v tej vihuri izgubilo življenje. Natančnih podatkov še nimamo, le toliko zagotovo vemo, da jih je nad 70; 68 salezijancev in 2 sestri Hčera Marije Pomočnice. Za usodo mnogo drugih smo pa še vedno v skrbeh.

Prav te žrtve so pravi mučenci satanskega sovraštva brezbožnikov in delajo čast Cerкви in naši družbi. Mnogo naših sobratov in sester pa je še pod boljševisko oblastjo. Lani je bilo osvobojenih 35 zavodov, letos pa še nadaljnjih 12, vendar pa jih je še vedno 29 pod njih oblastjo. Tembolj nas to boli, ker ne moremo na pomoč našim nesrečnim sobratom.

Tem srčnim bolečinam pa se je zadnje mesece pridružila še druga. Nad naše ustanove v Šanghaju, ki so se tako lepo razcevele, je prišla huda preizkušnja ob kitajsko-japonski vojski. Imeli smo v onem obljudenem mestu štiri zavode: rokodelsko in poljedelsko šolo, zavetišče in bolnišnico. Zdaj je že v drugič vojska zavrla našo delavnost in je ogrožen sam obstoj naših ustanov.

Pa ne samo v Šanghaju, ampak tudi drugod po prostrani kitajski zemlji, koder se je naše delo bujno razvijalo, se čutijo posledice strašne šibe božje.

Kljub tej šibi, s katero Bog preizkuša naša dela, pa nam je tudi privoščil mnogo tolažljivih trenutkov. S pomočjo dobrih ljudi smo zamogli obdržati vse prejšnje postojanke in storiti premnogo dobrega toliko tisočem in tisočem sirot, nadaljevati svoje misijonsko delo, čeprav sredi mnogih težav, ter si je družba pridobila zares številnih poklicev. V preteklem letu se je tudi posvetila nova cerkev v Parizu na čast sv. Janezu Bosku; posvetil jo je kardinal Verdier. Poleg tega pa se je odprlo 55 novih zavodov.

Novi zavodi

Salezijanci

Z očetovsko dobrotljivostjo nam je Nj. svetost papež Pij XI. poveril vodstvo in upravo Vatikanske tiskarne (Tipografia Poliglotta). Odprli so se tudi trije zavodi v severni Italiji.

V Čehoslovaški: v Žilini. V Franciji 3, na Nizozemskem 1, na Poljskem sirotišče v Čenstohovi, na Madžarskem 1, v Argentini 1, v Braziliji 1, v Peru 1, v Urugvaj 1,

Hčere Marije Pomočnice

V Italiji so podjetne in delavne naše sestre odprle kar 20 novih ustanov.

V Albaniji 1, v Belgiji 2, v Španiji 1, na Madžarskem 1, v Braziliji 1, v Argentini 1, v Kolumbiji 3, v Peru 1, v Združ. drž. 2, v Venezueli 2, na otoku Kuba 7.

Kaj nameravamo v prihodnjem letu 1938

Letošnje leto se bo praznoval tu pri nas velik praznik: posvečena bo povečana bazilika Marije Pomočnice v Turinu. Kljub vsem težkočam se je delo nadaljevalo in z vašo pomočjo se bo tudi srečno dovršilo. Slovesnost

posvečenja se bo obhajala od 9. do 12. junija. Prav na ta dan 9. junija l. 1869. je bila namreč posvečena bazilika, ki jo je don Bosko postavil Mariji. Na ta dan l. 1929. so bili tudi semkaj preneseni smrtni ostanki sv. Janeza Boska. Posvetitev te velike Marijine cerkve bo kaj lep spomin ob 50 letnici, kar je don Bosko slavil svoj vnebohod.

Obiskovalcev in udeležencev se obeta mnogo. Spored slovesnosti bomo še pravočasno objavili. Poudariti je vredno, da bo vsa slovesnost imela značaj prošnje molitve. Zato se bo neprestano molilo pred oltarjem božje Čudodelke in pred don Boskovim oltarjem, kjer on počiva.

Letos bo tudi 15. vrhovni kapitelj, ki se bo vršil 23. junija. Pred njim bodo duhovne vaje. Prosim sotrudnike in sotrudnice, da blagovolijo pridružiti se njih molitvam, da bo ta kapitelj, to posvetovanje predstavnikov salezijancev z vsega sveta, srečno uspel v korist salezijanskega dela.

Dve stvari pa vam priporočim za prihodnje leto: najprvo to, da pomagajte dovršiti prelepo baziliko Mariji. Don Bosko je priporočal vsakemu, ki je želel kakšno milost, tri stvari: devtdnevnic, ki naj jo opravi, sv. obhajilo in milodar po svojih močeh. V dneh slovesnosti se posebno zaupno zatekajte k Mariji in don Bosku ter pokažite svojo dobro voljo tudi z doprinosom, s tem boste dobili obilnejših milosti in darov božjih.

Druga stvar, ki jo prav tako toplo priporočam, pa so poklici za salezijansko družbo. O tem se bo tudi v glavnem razpravljalo na 15. vrhovnem kapitlju. Don Bosko je smatral svoje sotrudnike in sotrudnice kot prave člane svoje družine, zato jih je vedno obveščal o vsem, kar se je godilo v tej družini.

Poklici

Prevažna je zadeva o poklicih in o oblikovanju bodočih voditeljev salezijanske družbe; to je za družbo življenjskega pomena. Preteklo leto smo

že mnogo storili v ta namen, kar tudi izkazujejo številke. Aspirantov za duhovski in laiški poklic je sedem tisoč. Navadno so ti po zavodih v petletnem šolanju, iz njih pa se rekrutirajo novinci za našo družbo. Par let sem jih gre en tisoč v noviciat. Po noviciatu kleriki nadaljujejo svoje študije tri leta do mature, laiki pa se izpopolnjujejo tri leta vsak v svoji stroki. Vsakih je nad 2 tisoč. Ko so kleriki končali triletno praktično udejstvovanje v kakšnem zavodu, gredo v bogoslovje, da se v štirih ali petih letih pripravijo za duhovski stan. V kratkem jih bo med dva tisoč petsto in tri tisoč.

Precejšnje število pa je tudi takih, ki pohajajo vseučilišča, bodisi cerkvena bodisi civilna, da se usposobijo za pouk v gimnaziji, v strokovnih in kmetijskih šolah ter tudi v bogoslovnica. Kakor torej vidite, je tistih, ki se pripravljajo za bodoče delo, precejšnje.

In vseh teh 13 tisoč mladeničev v najlepših letih, pomislite, je treba vzdrževati s hrano, obleko in raznimi potrebščinami, kakor knjigami, takсами in drugim. Vse to teži na salezijanski družbi. Breme je zares ogromno. Za vsakega je treba računati, ako se vse vpošteva, kakih 6000 din letno. Skupna vsota znese torej okroglo 80 milijonov dinarjev.

Računi so ogromni. Pa vendar trdno zaupamo v božjo previdnost, kakor je trdno zaupal tudi don Bosko, čeprav bi se zdelo, da je podjetje, po človeško rečeno, ne samo težko, ampak naravnost predrzno.

Iz dveh razlogov sem vam razkril te notranje zadeve: prvič, da se vam zahvalim za pomoč, ker le z vašo pomočjo smo mogli doseči kaj takega, drugič pa da nas še nadalje podpirate in sicer toliko bolj, kolikor bolj raste število naših mladih moči, ki se pripravljajo na delo. Življenskega pomena je, zato se je treba z vso skrbjo zavzeti za te naše poklice.

Znano vam je, kako nas prosijo na vse strani, da bi odprli nove zavode in ponujajo nam misijone; veste

pa tudi, da po don Boskovem mišljenju ni bolje obrnjen denar, kot če ga daš za vzgojo duhovnikov, misijonarjev ali za redovniške poklice. V naši družbi je treba celih trinajst let, da se vzgoji en duhovnik, osem let pa, da laik. Vsakemu je tudi jasno, da je mnogo takih, ki bodisi radi zdravja bodisi radi študijev ali iz kakšnega drugega vzroka ne pridejo do cilja.

Vendar pa je treba skrbno vzgajati naraščaj in mu posvečati posebno pozornost. Zato naj mi bo dovoljeno, predložiti vam nekaj misli:

1. Ko vsako leto določujete milodare za razne dobre namene, ne pozabite nameniti tudi za naš salezijanski naraščaj.

2. Jako dobro bi bilo, če bi kdo prevzel oskrbo kakšnega klerika dijaka ali novince ter plačal oskrbnino bodisi celo vsoto naenkrat ali pa tudi v obrokih.

3. Zelo lepo bi bilo, ko bi kdo ustanovil misijonski sklad; podpiral bi za naše misijonarje ter tako reševal duše.

4. Najdejo se premožne osebe, ki nimajo nikogar svojih, pa bi rade koristno obrnile svoj denar. Ali bi ne bilo prav, da bi podprle kak zavod ali ga celo ustanovile? Lepše bi res ne mogle porabiti svojega premoženja. Ustanova bi za vselej pričala o njihovem dobrem delu.

5. V oporoki bi mogle zapustiti kakšno vsoto, morda tudi večjo, v prid misijonskim poklicem. Imamo misijonišča, v katerih vzgajamo mlade misijonarje, ki bodo podprli salezijanske misijone in nove odprli.

6. Predvsem pa naj vsi goreče molijo za obilne salezijanske poklice in da nam Bog da dovolj sredstev za *negovanje in vzdrževanje teh poklicev*.

Priznati vam moram, da mi je kar laže pri srcu, kar sem vam razkril te naše družinske zadeve, ker sem prepričan, da mi boste z molitvijo in s sodelovanjem pomagali nositi težko breme, ki mi je naloženo.

Ko vam to pišem, lebdi pred mano obnovljena in povečana bazilika, okra-

šena s slikami, kakršne je don Bosko dal naslikati na svod kupole, ter se vije tudi po novi baziliki preroški napis, ki ga je don Bosko videl v sanjah: „Tu je moja hiša, odtod se bo razširila moja slava“.

V resnici tudi že vrsto let žari iz te bazilike Marijina slava in gre po vsem svetu ter vnema srca v ljubezni do nje.

Brez dvoma se izpolnjuje napoved tudi s tem, da že od l. 1875. vsako leto v obilnejšem številu gredo misijonarji v vse kraje in širijo Marijino slavo med vsemi narodi.

Tudi vi imate delež pri tem, ker podpirate misijonarje; podpirajte jih

še nadalje ter skrbite za naše salezijske poklice, da čim uspešneje širimo Marijino slavo. V imenu don Boska vas prosim in v imenu onih duš, ki čakajo, da jim misijonarji prineso odrešenje.

Preden končam, vam za bodoče leto podajam tole vezilo:

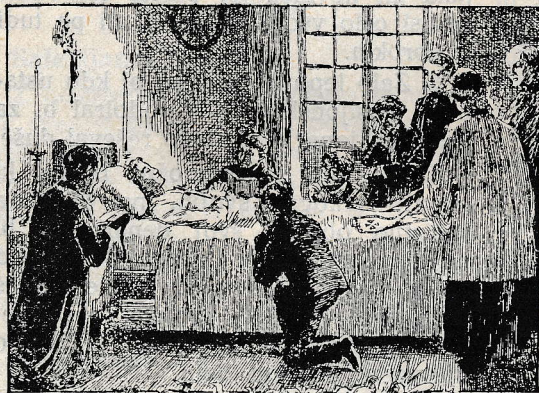
Posvečujmo delo v duhu svetega Janeza Boska.

Želim in prosim iz neba na vas blagoslova, na vse vaše družine, na vse vaše zadeve

ter vam ostajam vdani

Peter Rikaldone
vrhovni predstojnik.

Petdeset let

Zadnjega januarja bo minulo petdeset let, kar je don Bosko zatisnil oči. Poslednji trenutki njegovega življenja so bili neizrečeno lepi. Ko so mu pohajale moči, se je še trudil in ni maral odložiti peresa ter je pisal na podobice zlate misli in nauke. Čutil je, da mu pero pada iz rok, zato se je prizadeval, da s poslednjimi močmi zapiše nauke in priporočila svojim sinovom in dobrotnikom.

Ko je že močno oslabeled, je poklical mons. Kaljera ter mu naročil, naj zapiše, da bodo salezijanci papeža in sveto stolico povsod in vselej z vsemi močmi branili.

Don Bosko je svojim gojencem skoro neprestano govoril o smrti. Zdaj ob njegovi smrti postelji mu je dejal kardinal Alimonda: „Don Bosko, vi ste svojim gojencem neprestano priporočali, naj mislijo na smrt, na srečno smrt“. „Da, res je“ je odvrnil don Bosko, „zdaj morajo pa drugi meni o njej govoriti!“

Nekemu drugemu svojemu duhovniku pa je naročil: „Povej salezijancem, naj se z vso vneto prizadevajo, da rešijo svojo dušo! Delo, delo! — Neprestano rešujte duše!“

In spet: „O, ko bi vi vedeli, kako Marija želi, da salezijanci rešijo mnogo, mnogo duš!“

„Glejte“, je naročal svojim salezijancem, „da boste živeli kot bratje! — Priporočajte pogostno sv. obhajilo in pobožnost do Marije Pom. kristjanov.“

Molitve premnogih njegovih so se dvigale proti nebu za njegovo ozdravljenje, on pa je ponavljal: „Naj se zgodi z mano volja božja!“ Papež je poizvedoval po njegovem zdravju in je zagotavljal, da tudi on goreče moli za njegovo ozdravljenje.

Bila je tiste dni mala deklica iz Ognjene zemlje pri setrah Marije Po-

močnice. Ko je slišala, da govorijo o don Bosku z zaskrbljenimi obrazi, je vprašala, kako je z don Boskom. Se stre so ji rekle, da je zelo slab. Deklica je nemudoma pohitela v cerkev pred Marijin oltar, dvignila ročici in po njenem bakrenem obalu so pritekale gorke solze. Molila je za Očetovo zdravje.

Don Bosku se je v resnici zdravje nekolikoboljšalo, toda ne za dolgo. Dihal je težko. Trpel je, pa se je vmes celo šalil. Neki dan je kar na lepem zastavil tole vprašanje: „Ali vam je kaj znano, kje delajo mehove?“

„Kaj mislite za kakšno cerkev nabaviti nove orgle?“ so ga vprašali začudeni.

„O, ne mislim tega, ampak jaz bi nov meh rabil, tale — pokazal je na prsi — je že star in ves zanič, novega bi rabil.“

Tako se je šalil še 25. januarja. Nasledne dni se mu je zdravje močno poslabšalo. Obiskovali so ga njegovi

duhovniki pa tudi zunanji znanci in sodružniki. Turinski kardinal Alimonda je bil tiste dni v Rimu. Vse ga je spraševalo, kako je z don Boskom. Sveti Oče se je živo zanimal za njegovo zdravje. Tudi odlične cerkvene in civilne osebnosti so bile neprestano nad kardinalom ter zaskrbljene poizvedovale, kako je z don Boskom.

Don Bosku pa je polagoma ugašalo življenje. „V tvoje roke izročim svojo dušo“, je večkrat vzdihoval. „Božja volja naj se zgodi“, „Marija, pred sovražnikom varuj me in v smrtni uri sprejmi me“, je še parkrat ponovil v zadnji noči.

Ko je zjutraj ob pol petih zazvonilo dan v cerkvi Marije Pomočnice, je don Bosko izročil svojo sveto dušo Bogu. Odšel je k svoji Materi Mariji Pomočnici, ki jo je od rane mladosti tako vneto častil in je razširil njeno slavo prav po vsem svetu.

Tako umirajo pravični!

Iz naših misijonov

KRIŠNAGAR — INDIJA

Iz dežele, kjer deluje tudi naš slovenski misijonar Jožko Kramar, nam sporočajo, da v kljub težkim razmeram misijonsko delo le napreduje. Ovir je mnogo. Predvsem je podnebe precej nezdravo, potem nedopovedljiva revščina med ljudstvom, povrhu pa še vremenske neizgovore — lanske povodnji — vse to nam je velika zapreka v našem delovanju. Kljub vsemu temu pa napredujemo, čeprav nas mohamedanci gledajo postrani in ponekod celo dejansko napadajo.

V središču našega misijona, kjer je naša škofija, cveto ženske šole. V njih se vzgajajo deklice pod vodstvom usmiljenk blažene Kapitanio. Ta dekleta prihajajo iz šol utrjene v veri, tako da so pripravljene mnogo prestati za svojo vero. Mnogokrat so tepene, lačne, celo zapodijo jih od doma, pa

kljub vsemu ne marajo odpasti od vere. Prav s to svojo vztrajnostjo pa drže pokonci versko zavest v premnogih družinah.

Prav tako delo vršijo med moško mladino salezijanski misijonarji. Sole so v enem letu toliko napredovale, da smo si morali nujno omisliti druge prostore. Kupili smo hišo, v kateri je prostora za 170 učencev. Prav iz te šole, upamo, bodo prišli fantje, ki bodo zvesti čuvarji katoliške vere, bodo morda katehisti in nadejamo se, da tudi apostoli med svojim narodom, ki je tako trdovratno navezan na svoje narodne poganške šege.

Nismo ustanovili višjih šol, ampak rokodelske šole. Iz teh prihajajo izobraženi obrtniki, da si morejo takoj služiti kruh in izboljšati položaj v svojem kraju. S pomočjo naših dveh soprobatov pomočnikov vodimo rokodelske šole; napredek je tako sijajen, da pri-

hajajo obiskovat te šole celo pogani in oblastniki. Začuden se vračajo ter pripovedujejo, kaj vse so storili misijonarji za njih otroke.

Poleg šol pa smo odprli tudi vsakdanji oratorij. Koj se pozna tudi v okolici njegov blagodejni vpliv. Gorečnost in pobožnost naraščata. Dokaz je mogočna procesija z Najsvetejšim januarja meseca in procesija v noči velikega petka. Šla je po ulicah Krišnagarja v blesku luči in petju. Pogani so stali v špalirju. Sklanjali so glave nad sklenjenimi rokami in s spoštovanjem občudovali veličastnost katoliške vere. Neki protestant je pri tej priliki dejal: „Tu je pa zares pobožnost in vera! To je prava Kristusova vera!“

Katehisti

Ena izmed najvažnejših zadev za misijone je pač izobrazba katehistov. Brez teh bi si misijonar tudi z vsem svojim junaštvom in žrtvovanjem ne mogel mnogo pomagati. Tudi če bi kaj dosegel, bi prav kmalu vsi uspehi zvođeneli, ko bi ne bilo med krščansko občino dobrega katehista, ki bi jo vodil; niti kristjani ne bi napredovali niti novih spreobrnjenj bi ne bilo pričakovati. Kjer pa je dober katehist, ki je dobro poučen v veri in ima apostolskega duha, vse uspeva, četudi ni cerkve ali tabernaklja, vendar vera ostane živa, ker jo neprestano neti katehist.

Prav zato pa smo se tudi tu odločili, da za vsako ceno in za vsako žrtev nabereimo dobrih mladeničev od 15 do 20 leta, ki so dobrega duha in pripravljeni žrtvovati se za svoje brate, da jih poučimo in jih gojimo v verskem ozračju, kjer naj se z ukom in molitvijo pripravljajo na svoje apostolsko delo. Pričeli smo šele, toda nadejamo se, da bomo v štirih letih mogli žeti lepe uspehe.

Ob Gangesu

Tudi v tem kraju je močno gibanje za spreobrnjenja in ne smemo oklevati, saj je ljudstvo željno resnice. Nadlegujejo te ljudi nešteti misijonarji krivih ver, zato je treba tem

bolj pospešiti korak k njim, da jih rešimo in pripeljemo v pravi Kristusov ovčjak. Prav zato pa smo med njimi ustanovili novo misijonsko postajo. Zaenkrat še nismo v svoji hiši, ampak smo jo morali vzeti v najem.

Začetki so resda še skromni, toda dva misijonarja stalno hodita ob sveti reki Gangesu, eden navzgor drugi navzdol, in nastavljata svoje svete mreže, da ujameta čim več duš bengalskega naroda. V resnici tudi mnogi pošiljajo k misijonarjem prošnje, naj pridejo k njim, ker hočejo stopiti v krščansko vero. Treba je le poslati k njim katehistov, da jih pripravijo na veliki korak.

Prosim vas, molite za naš misijon, da bomo mogli storiti temu zupuščnemu in ubogemu narodu čim več dobrega.

Mons. Vincenc Skuderi.

Pisma misijonarjev

JUNNANFU, 4. jul. 1937.

Dragi mi v domovini!

Pred par dnevi smo dobili odlok, s katerim imenuje pokrajinska vlada v Junnanu gosp. Kereca za svetovalca obrtnošolskega oddelka. Iz tega lahko razvidne ne samo vladno priznanje našemu g. ravnatelju za vse dosedanje delo, ampak tudi upanje, da bo v bodoče s svojimi nasveti pomagal k povzdigi delavskih slojev v tej tako obširni pokrajini. Obrtništvo ni dospelo tu niti na prvo stopnjo razvoja. V celi pokrajini (veliki kot Francija) ni nobenih obrtniških zadrug, ki bi vodile vzgojo obrtnega naraščaja, ne poznajo vajeniške dobe, pomočniških in mojsterskih izpitov. Tudi zakonov o zaščiti delavstva ni. Obrtuje lahko vsak, ki zna kaj narediti, zato pa so izdelki tehnično nedovršeni. Modnih listov ne poznajo, pa če bi jih tudi imeli, si ne bi znali mnogo pomagati, kajti nimajo niti surovin, kot na pr. boljše vrste usnja ali blaga za obleke, mizarskih

potrebščin itd in tudi nimajo strojev in orodja za izdelavo solidnih izdelkov. Kitajski zakonski drug nima nobenih sitnosti radi svoje ženke, ki bi rada imela danes tak klobuček, jutri pa zopet drugega, ker klobučkov ne nosijo, ali če ni danes več zadovoljna z obleko, ki je bila narejena po kakšni prejšnji modni obleki. — Tu se moški kraj niti dosti ne loči od ženskega in v nekaterih revnejših hišah imajo le po ene boljše hlače in bluzo, ki jih po potrebi nosita mož ali žena menjaje. — Tudi čevljarska obrt je malo razvita, saj večina ljudi še ni imela na svojih nogah čevljev. Nosijo slamnate, oziroma suknene copate. Celovojaki in policaji hodijo v copatah. Le kadar pridejo sem visoki obiski iz Nančina, jim obujejo čevlje, ki jih imajo za take prilike pripravljene, v katerih se pa ti sinovi narave ne počutijo nič dobro in prav nerodno krevsajo po cesti. Prav tako nerazvita je stavbna, kovaška, mizararska in druga obrt. Mladi rod čuti to zaostalost in bi rad dvignil narod k omili, posebno odkar prihajajo iz centrale ostri ukazi. Reveži pa ne vedo, kako in kje bi začeli. Gospod Kerec jim je že predložil več načrtov, posebno glede ustanovitve obrtniških izobraževališč in vladni gospodje so se takoj v vnmemo podali na delo. Prišli so celo, da bi jim naše prvotnike odstopili kot instruktorje! Gotovo je, da bo njegovo kulturno delo za delavstvo te obširne province velikega pomena. Vi pa molite, da ljubi Bog blagoslovi to delo, ki mu ga je božja previdnost naklonila, da jim bo ne le lahko pokazal pot k prosveti in časnim srečim, pač pa še bolj k večni, neminljivi sreči v nebesih.

Iz naše sosedne province Sečvan prihajajo grozne vesti o lakoti. Več kot pol leta ni deževalo in suša je pobrala vse. Vizitator francoske misijonske družbe je moral prekiniti vizitacijo in se je vrnil v Hongkong, da organizira podporo za uboge misijonarje in kristjane. Provincialna prednica Marijinih frančiškank, ki je ustanovila tu v Junnanfuju novo misijonsko hišo, se

je vračala v Ninjenfu. Na potovanju, ki traja približno 1 mesec, je imela posteljino, obleke in živež. Med potjo pa so ji sestradanci vse pokradli. Sreča je bila, da so jo pustili še pri življenju. V Tunkve so sestradanci napadli 4 neznanke, jih ubili, skuhalih in pojedli. Tudi iz drugih krajev prihajajo grozne vesti. Dan za dnem umirajo ljudje od lakote. Poleg tega pa so se pojavile črne koze, tifus, vnetje možganske mreže in druge nalezljive bolezni. Mnogi so pribežali v našo provinco, da se rešijo smrti. Tudi tu se je riž zelo podražil in tako tudi mnogi ne morejo več preživljati sebe in svojih. Povsod je polno roparjev, ki napadajo popotnike in brez vojaškega spremstva se v tem času ni podajati na pot. Na cesti je polno napol oblečenih in sestradanih otrok in odraslih, ki s skodelico v roki prosjačijo za par zrnc riža. Mi jim pomagamo, kolikor moremo, pa večkrat krvavi človeku srce, ko jim ne more nič dati, saj smo sami v nevarnosti, da od lakote umremo. Mati domovina pa spi in ne sliši naših obupnih klicev na pomoč.

Centralna vlada je sicer določila nekaj denarja za pomoč in poslala nekaj riža, pa kaj, ko mnogo tega denarja izgine v žepih raznih uradnikov. Poganstvo ne pozna ljubezni do bližnjega, tudi v najobupnejših trenutkih življenja ne. Tu nimajo nobenih karitativnih društev, ki bi bila pripravljena pomagati. - V takih trenutkih človek bolj živo spozna velik dar sv. vere in vso veličino Kristusovega nauka o ljubezni.

Ker primanjkuje sredstev, smo morali ustaviti tudi delo na naši novi stavbi za našo novo šolo in ne vemo, kdaj in odkod bomo dobili kako pomoč, da jo dovršimo. Samo ogrodje štrli v zrak in prosi dobra srca, da bi ga oblekla v zidove in ga pokrila. Ljubezen Kristusova nas priganja, da zopet iztegnemo roko po kako drobtinico z vaše mize. Berači smo, pa prosimo za berače.

Najvdanejše pozdrave v S. J. vdani

Majcen Andrej.

Mis. Kerec v tibetanski vladarski noši

Gospod Kerec se je oglasil s Kitajskega, pa le s kratkim pismom svojemu nekdanjemu tovarišu; obljublja pa, da v kratkem kaj več napiše. V pismu pravi, da je spremljal prve slovenske misijonarke Šolske sestre iz Slov. Bistrice. „Bila je to pot, ki je zahtevala mnogo naporov. Hodili smo enajstni dni, vračal pa sem se trinajst dni. Prehodili smo nevarne gore in grabe, lezli mimo prepadov v veliki nevarnosti za naše življenje. Vendar nas je ljubi Bog silno lepo čuval pred vsako nesrečo, da smo 20. marca srečno dospeli v Caotung. Mons. Čeng se me je zelo razveselil, da sem mu pripeljal slovenske sestre, ki mu bodo pomagale pri apostolskem delu.“

Komaj se je g. Kerec vrnil v svoj Junnanfu, je že našel doma imenovanje za apostolskega podprefekta čaotunske apostolske prefekture. Cestitamo mu!

INSTITUTO TEOLGICO PIO XI
S. PAULO. BRASIL., 29. 8. 1937.

Dragi mi v domovini!

Najprej se vam srčno zahvalim za redno pošiljanje Salezijanskega vestnika in za „Knjižice“, ki mi zelo ugajajo, pa ne samo meni, ampak tudi mojim tovarišem in predstojnikom, ki ne razumejo slovenskega jezika; vseč jim je že oblika, zunanost ter vsebina, ki sem jim jo jaz razložil; navdušujejo se za tako vrsto katoliškega tiska in večkrat so me že prosili, naj eno ali drugo knjižico prevedem na portugalski jezik.

Kakor Vam je gotovo znano, imamo salezijanci tukaj v Braziliji nov bogoslovni zavod za tri inspektorije. Tako nas je zbranih tukaj 75 bogoslovcev, razen štirih bogoslovcev Družbe Matere Božje Saletske, ki z nami študirajo. Trije naši tovariši se pa učijo v Rimu. Naš bogoslovni zavod je zelo krasen. Leži na griču, raz katerega je prelep razgled na velemesto sv. Pavla, ki je med mesti Južne Amerike tretje po Buenos - Aires - u in Rio de Janeiro. Kar pa bo o našem zavodu najbolj zanimalo Slovence, je to, da ga je sezidal Slovenec, ing. Anton Kadunc in več slovenskih delavcev, s katerimi sem imel priložnost govoriti v mesecu februarju t. l., ko še zidava ni bila končana. Tako sem zvedel, da se nahaja tukaj lepo število Jugoslovanov, posebno s Primorskega, iz Gorice in Hrvatskega. Žal, da nihče ne skrbi zanje. Nimajo ne duhovnega vodstva ne državnega vodstva, ker nimamo tukaj konzulata. Meseca februarja sem naletel v prazniškem oratoriju v enem naših zavodov na precejšnje število malih Hrvatov, ki pa so, četudi rojeni v Jugoslaviji, že skoraj sploh pozabili na domovino in materin jezik. Mesto sv. Pavla je mednarodno, ker skoraj ni narodnosti na svetu, ki bi ne imela svojih zastopnikov tukaj. Toda priseljenci mnogih narodnosti so zelo dobro preskrbljeni, ne samo s konzulati, ampak tudi s šolami; tako imajo

ESTUDANTADO THEOLOGICO PIO XI
Villa Monte Carmelo
Alto da Lapa - S. Paulo

Novo bogoslovno semenišče v San Paolo v Braziliji

na primer Poljaki svoje šole, svoje pridige, svoje praznike. Italjani imajo svoje gimnazije, svoja društva. Madžari svoje kaplane in učitelje. Nemci telovadne in pevske šole. Še Japonci in Kitajci so dobro preskrbljeni. In Jugoslovani? Leta 1931-32 je še bil konzulat. Leta 1934. je nadomestovalo konzulat „Jugoslovansko podporno združenje“; in zdaj najbrž še tega ni. Iskal sem in vprašal za našo oblast, pa je nisem našel!

Pošiljam sliko našega zavoda, naše slovenske stavbe. Življenje bogoslovcev je, kakor povsod, mirno. Samo ob nedeljah in praznikih se polovica klerikov raztepe po mestu. Imamo v naši oskrbi pet prazničnih oratorijev v raznih delih mesta in imamo namen, ustanoviti še kakih drugih pet. Tako da bomo ob nedeljah zavzeli celo mesto z vso množico ubogih otrok. Naš zavod se v nedeljo skoraj izprazni, v oratorijih pa kar mrgoli od dece vseh barv, — beli, črni, rumeni, rdeči, vseh narodnosti in jezikov

— Braziljancev, Portugalcev, Lahov, Poljakov, Nemcev, Madžarov, Japoncev, Jugoslovanov in drugih, — vseh slojev, bogatih, revnih, učenih, ne učenih, umazanih... To vam je oratorij!

Meseca oktobra smo priredili slovesen kongres katoliške akcije, ki se komaj zdaj razvija v Braziliji. Našemu kongresu je načeloval sam dr. Tristao de Athayde, predsednik braziljanske katoliške akcije, ki je bil že povabljen, da predava o tem predmetu v Argentini, v Perù in čilski republiki.

Dne osmega decembra pa se zaključijo šolsko leto s posvečenjem enaindvajset naših novomašnikov.

Končam danes to pismo ter obljubim za prihodnjic kaj več pisati o Braziliji, ker vem, da v Jugoslaviji malo poznajo Brazilijo, največjo državo Južne Amerike s svojimi 50 milijoni prebivalcev; tudi Jugoslavija, je tukaj, žalibog, malo poznana.

Vsem vdani pozdrav

Alojzij Zver
salezijanec.

Dragi čitatelji Salez. vestnika!

Ko sem 11. avg. zapuščal ljubo domovino, mi je g. inspektor naročil, naj ne pozabim kaj napisati našim cenjenim bralcem Salez. vestnika. Danes spolnjam svojo dolžnost in vam hočem na kratko povedati, kako se počutim tu med „Indijanci“.

Po dolgem potovanju, ki je trajalo celih 26 dni, sem končno prispel semkaj v Moskeru, kjer mi je božja previdnost odločila novo domovanje. Ko sem se rešil dolgočasne morske vožnje, sem prišel najprej v Baranquillo; to je mesto, ki šteje okrog 200.000 prebivalcev. Mesto je precej zanemarjeno. Seveda je pač tudi tukaj kriza, zato nimajo nič cestnih pometalcev, ampak mora ulice očistiti sam ljubi Bog z nalivi dežja. Tu je naš

zavod, kjer deluje g. Hanželič. V zavodu je ljudska in trgovska šola. Tu imamo tudi župnijo, ki šteje 40.000 duš in za to župnijo sta določena samo dva duhovnika. Lahko si torej predstavljate življenje teh ljudi v verskem oziru. Je mnogo odraslih, ki niso niti krščeni, ljudje žive v divjem zakonu in povsod vlada velika nemoralnost. Razen tega so vdani različnim vražam in so ponekod še takorekoč napol pogani. Ker je tu stalno velika vročina, jim ni treba zidanih hiš, ampak samo toliko, da so pod streho. Isto je z obleko. Po ulicah se pode otroci, ki so popolnoma brez obleke.

Tu sem ostal mesec dni, nato pa sem odpotoval po reki Magdaleni nazgor proti glavnemu mestu Kolumbije Bogotá. Z ladjo sem se vozil 7 dni in štiri noči, nato pa en dan z avtom po samih serpentinah v planine, dokler nisem prispel na višino 2640 m, kjer se razprostira velikanska visoka ravan. Na drugem koncu te ravnine leži še pod višjimi gorami glavno mesto Bogotá, ki šteje okrog 350.000 prebivalcev. Je lepše od Baranquille, a je še tudi vse starinsko. Kar ima znamenitega, so cerkve, zidane večinoma za časa španskega naseljevanja. Najlepša je cerkev sv. Frančiška. Vsa notranjščina je izdelana iz črnega lesa, kakor oltarji, klopi in drugo. Vse to pa je ročno delo, vsak predmet je izrezljan v drugi obliki.

Ker smo tukaj na višini 2640 m, torej malo niže kot naš Triglav, je bolj hladno, vendar snega ni nikoli, pač pa je v prav izrednih slučajih včasih slana.

Tu v Bogotá imamo dva zavoda. V enem je ljudska šola in gimnazija; vsi gojenci stanujejo v zavodu in jih je nekaj nad 400. Poleg tega je tukaj tudi popolna obrtna šola in pa tiskarna. Drugi zavod je malo manjši. Tu je okrog 300 gojencev in oratorij. Tu deluje g. Kreslin, doma iz Prekmurja.

Ko sem si malo ogledal mesto, sem odrinil proti Moskeri. To je srednje velika vas, leži kakih 22. km od glavnega mesta, nekako na sredini ravnine.

Cerkev v Borankilli (Brazilija)

Mons. Komin na misijskem potovanju (Brazilija)

Tudi tu imamo dva zavoda. V enem je noviciat, v drugem pa bogoslovne in modroslovne šole. V tem zavodu je g. Rijavec, Slovenec, tako bova v tej daljni deželi vsaj dva rojaka, da se lahko včasih pogovarjava v tako mili mi materinščini.

In kako je tukaj s katoliško cerkvijo? Je na zelo težkem stališču. Vlada je že več let sem liberalna, oziroma napol komunistična. Tretjega sept. so bile nove volitve, kjer so seveda zopet zmagali nasprotniki, tako da se bojimo, da nam bodo lepega dne rekli z Bogom, lahko greste, odkoder ste prišli. Jezuitom hočejo odvzeti en zavod v Bogotá in ga spremeniti v drž. šolo; država namreč nima tu skoro nobene šole, ampak so vse v rokah redovnikov, zlasti ljudske šole, in zato vlada tu velikanska nevednost, ker gre v šolo samo, kdor hoče, in ljudstvo gre za tistim, ki mu obljublja zlate gradove v oblakih.

Kot vidite, smo v težkem položaju, zato vam prav prisrčno priporočam v molitev to našo provinco. Spomnite se pa tudi svojega rojaka, vam v Srcu Jezusovem vdanega

Jakoba Grudnika.

Iz naših zavodov

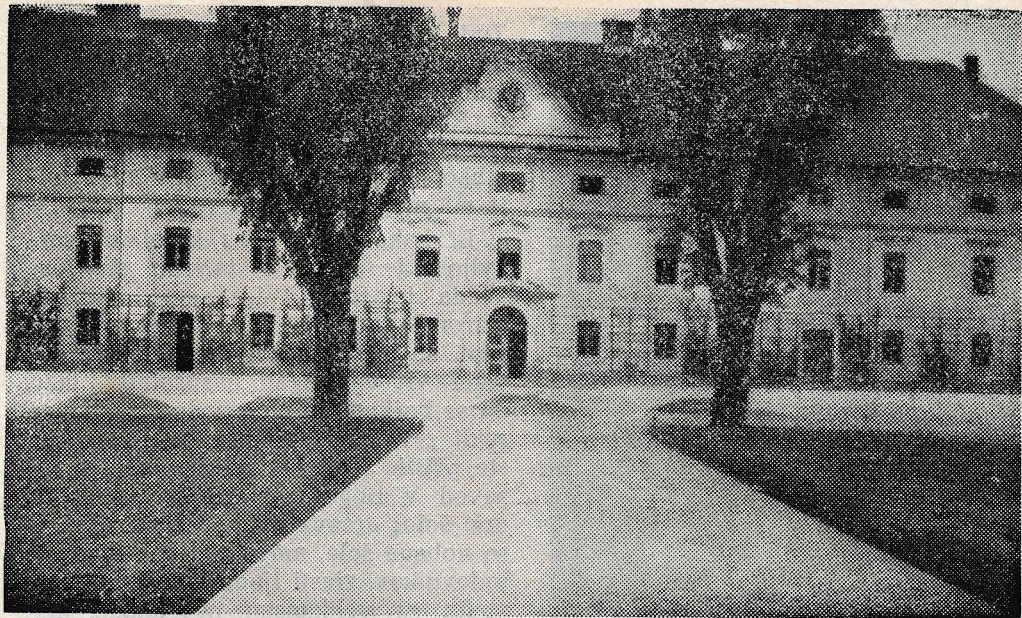
VZGOJNI ZAVOD ZA DEŠKO MLADINO V LJUBLJANI

Ob cesti, ki vodi iz Ljubljane proti nekdanj znani božjepotni cerkvi Device Marije v Polju, stoji nasproti cerkvi in samostanu Karmeličank veliko poslopje, nekdanja žrebčarna na Selu. Dolgo vrsto let je bil tu dom vojakov -konjenikov, ki so imeli v oskrbi žrebce, odtod ime „žrebčarna“. Banovinska uprava je pa pred dobrim letom premestila žrebčarno v grad Ponoviče pri Litiji, tamošnji vzgojni zavod pa na Selo v Ljubljano. Vzgojo in upravo v zavodu so na željo banske uprave prevzeli salezijanci.

Nekaj nad eno leto je banska uprava preurejevala to poslopje, ki naj postane dom najbolj zapuščenih dekčkov, kateri potrebujejo izredne nege in skrbi, da postanejo kdaj dobri mladeniči in pošteni krščanski možje in dobri državljani.

Blagoslovitev vzgajališča

V nedeljo, 14. novembra preteklega leta, se je izvršila v tem zavodu lepa slovesnost. Prevzvišeni gospod škof ljubljanski, dr. Gregorij Rožman, je blagoslovil vzgojni zavod. Obred se je pričel dopoldne o pol 10. uri. Ob navzočnosti vseh gojencev zavoda in nji-

Banov. deško vzgajališče na Selu (bivša žrebčarna)

hovich predstojnikov ter vzgojiteljev in več odličnih gostov je gosp. škof blagoslovil kapelo in kip Jezusa Mladeniča, kateremu je posvečen zavod in kapela. Kapela je sicer majhna, komaj za 110 ljudi, a silno okusno izdelana. Trije električni lestenci in 12 obstenskih električnih svetilk jo razsvetljuje. Oltar je nov, v modernem pa prav lepem slogu, tako da napravi skladno urejena celota najlepši vtis. Bakreni svečniki ter iz medenine narejena, močno pozlačena tabernakljeva vratica dajejo oltarju veličastno obliko.

V jedernatem, globoko zamišljenem govoru je prevzvišeni nadpastir nato pred sv. mašo podal navzočim lepo sliko Jezusa Mladeniča, ki naj bo vzor gojencem v modrosti, ljubezni, pokorščini in milosti, „V tabernaklju je vaš Sogojenec, ki vas neizrečeno ljubi, Njemu odkrijte svoje težave; radi ga obiskujte in poslušajte Njegove nasvete!“ Ta ljubeznivi stavek v govoru Prevzv. so si gojenci pač morali zapomniti.

Med škofovo mašo so ob spremljevanju godbe na pihala peli vsi gojenci

znane ljudske cerkvene pesmi. Po maši je škof dr. Rožman opravil blagoslovitvene molitve še za zavod, v spremstvu duhovščine je slovesno blagoslovil šole, učilnice, pisarne, spalnice gojencev, obednice in rokodelske delavnice. Nazadnje je blagoslovil še novo dvorano.

Odlični gostje pri otvoritvi dvorane in blagoslovitvi zavoda

V prostorni gledališki dvorani, se je zbralo odlično občinstvo, da prisostvuje oficialni otvoritvi vzgajališča, ki posluje že leto dni. Med odličnimi gosti so bili: škof *dr. Gregorij Rožman*, ban Dravske banovine *dr. M. Natlačen*, ljubljanski župan *dr. J. Adlešič* stolni župnik *dr. Tom. Klinar* zastopniki raznih oddelkov banske uprave, g. inspektor jugoslovanske salezijanske inspektorije *Ivan Špan*, ravnatelj sal. zavoda iz Zagreba, Rakovnika in Mladinskega doma.

Zbor gojencev je ob spremljevanju pihal pod vodstvom salezijanca *dr. J. Gržinčiča* zapel pozdravno pesem vsem navzočim gostom.

Slavnostna prireditev v dvoranah

Po pozdravni pesmi je spregovoril inspektor salezijancev g. *Ivan Špan*. Pozdravil je navzoče odličnike, nato pa posvetil tople zahvalne besede škofu dr. Rožmanu, ki je prišel blagoslovit prenovljeno vzgajališče. Ob tej priliki je bila blagoslovljena kapea, kjer je za gojence tudi v verskem oziru dobro preskrbljeno. Če hočemo, da bo vzgoja prinašala tej mladini trajne uspehe, je treba najprej na verski podlagi oplemenititi dečkovo dušo v zavesti nadnaravnih dobrin, da tako postane lažje dostopna za poštenost za delo in za dostojen položaj v človeški družbi. — V nadaljnjih besedah se je g. inspektor tople zahvalil g. banu in banski upravi za požrtvovalno delo, katerega plod je novo deško vzgajališče na Selu. S tem je banska uprava pokazala izredno socialno skrb za to mladino, ki v veliki večini ni sama kriva svoje zanemarjenosti. Tudi v imenu salezijancev se je govornik g. banu zahvalil za zaupanje, ki ga je izkazal s tem, da je upravo in vzgojo v novem vzgojnem zavodu izročili don Boskovim dedičem, salezijancem.

Da bi pokazali, kakšno je njih delo, v zavodu, so v veselem prizoru nastopili gojenci: šolariji, mizarji, krojači in čevljarji. V zadnjih treh obrtnih panogah se mladeniči vzgajajo v vzgajališču po dovršeni ljudski šoli. Prizor je bil prepleten z duhovitimi kupleti in je vzbudil med občinstvom kaj veselo razpoloženje.

Središče te dopoldanske prireditve je tvoril dobro zamišljen, dovršen govor gosp. bana dr. *Marka Natlačena*. Slovenec z dne 15. novembra pravi: „Toplo pozdravljen je nato stopil na

Prezv. g. škof dr. Rožman blagoslavljajo zavod

Gospod ban dr. M. Natlačen in ravnatelj ban. vzgaj. dr. Fr. Volčič

Procesija k blagoslovitvi dvorane

Prezv. odhajajo

oder, na katerem so bili zbrani vsi sedanji gojenci zavoda, ban dr. Natlačen, ki je najprej posvetil nekaj besed zgodovini tega zavoda... Nato se je obrnil h gojencem, ki so bili zbrani na odru, in jim polagal na srce tople besede in načela, po katerih naj usmerijo svoje življenje v zavodu in pozneje, ko ga bodo zapustili. Zlasti jim je priporočil četrto božjo zapoved, ki ni samo temelj družine, ampak tudi temelj družabnega reda. Opozarjal jih je predvsem, naj spoštujejo svoje predstojnike in vzgojitelje, ki jim tu v zavodu nadomeščajo starše. Njihov trud naj jim vračajo s pokorščino, njihove žrtve s spoštovanjem in njihovo ljubezen z ljubeznijo!

G. ban je zaključil svoj vsebinsko bogati govor z besedami: „Moja srčna želja je, da bi božji blagoslov, ki ga je danes v svojih molitvah prosil na to hišo prevzvišeni naš vladika, na tej hiši tudi vsikdar ostal in da bi bili tega blagoslova v obilni meri deležni vsi, ki bodo v tej hiši prebivali.“ — G. ban je za svoja globoka izvajanja žel topel aplavz.

Sledil je ljubek in lepo podan prizor „Hvaležno srce“ z zahvalno recitacijo gojencev. V tem prizoru so pokazali gojenci, kaj jim je zavod na Selu, ki ga vodijo salezijanci. Kako

vse drugače kot poprej se počutijo v tem zavodu, kjer imajo dnevno sv. mašo, skupne jutranje in večerne molitve, priliko za pogosto prejetje sv. zakramentov, skupne igre in zabave v don Boskovem duhu. Zato so njihova srca dala duška hvaležnosti Bogu, salezijancem, prevzvišenemu nadpastirju za blagoslov in g. banu za lepi dom, ki jim ga je napravil. Navdušeno so zapeli skupno himno don Bosku in tako lepo zaključili dobro uspelo prireditev.

Ogled vzgojnega zavoda

Odlični gostje na čelu z g. banom in g. škofom so si nato v spremstvu ravnatelja zavoda g. dr. Volčiča ogledali vse prostore vzgajališča. Kdor je poznal prostore prejšnje žrebčarne in videl prostore sedanjega deškega zavoda, se je moral čuditi veliki spremembi. Saj vemo, da je zelo težko napraviti iz starih, razpadajočih stavb nekaj novega, modernega. Zamisel, kako urediti zavod, da bo ustrezal salezijanskemu delu, je dal prejšnji salezijanski inspektor, g. dr. Fr. Walldand. Tehnično pa je izvedel načrte tehnični oddelek banovinske uprave v Ljubljani po arhitektu inžen. Sitarju, ki je imel najboljšo voljo iz stare žrebčarne napraviti moderni zavod za mladino. — V desnem krilu poslopja je krasna gledališka dvorana za razne prireditve z velikim odrom; v njej je prostora za 400 sedežev. Ima centralno kurjavo, moderne zastoje na oknih, na lepo izdelanem, lesenem stropu je posebna priprava za zračenje. Tudi električna razsvetljava v dvorani je dobro urejena. Oder ima novo, prav lepo scenerijo, ki jo je naslikal salezij. sobrat Jože Imperl. Poleg velike dvorane je manjša, ki služi za oblačilnico posetnikom dvorane, pa tudi za manjše prireditve. Razen prireditvenih dvoran so v desnem krilu poslopja še kopalnice za dečke, pralnica s stroji in sušilnica za perilo, pravkar je bila dogotovljena

Gojenci med odmorom pri igri

tudi hišna pekarna za kruh. V srednjem delu je kapela, nato se vrste delavnice za čevljarje, krojače in mizarje ter obednice za predstojnike in gojence. V prvem nadstropju glavnega poslopja so zračne šolske in učne sobe, pisarne, spalnice gojencev in bolniške sobe. Na novo urejeno je drugo nadstropje, kjer so sobe za predstojnike. „Vse je lepo izdelano“ — pravi Slovenec od 15. XI. t. l. — „povsod vlada najlepši red. Za higijeno je v zavodu dobro preskrbljeno. Gostje, ki so si ogledali prostore, so bili vidno presenečeni nad tem, kar so videli“.

Ker so gostje želeli videti tudi lepo urejen, obširen vrt in kuhinjo, ki jo vodijo naše sestre Hčere Marije Pomučnice, smo si ogledali tudi te prostore. Zlasti je bila gospodom všeč zelo majhna pa okusno urejena kapelica sester, kjer imajo vsak dan sv. mašo.

Popoldanske prireditve

Po ogledu zavodovih prostorov so se odlični gostje udeležili skupnega obeda. Važen za salezijansko delo je bil govor prevzvišenega nadpastirja škofa dr. Rožmana, ki se je na pozdravni govor zavodovega ravnatelja zahvalil g. banu za to, da je izročil vzgojo v tem zavodu salezijancem. G. ban se je ljubeznivo izrazil o vzgojnem salezijanskem načinu. Med drugim je rekel: „Čas, ko so se kaznovali mladi poredneži po zavodih in po sodiščih s palico, je, mislim, minul in zato je v tem zadnjem času najboljši način vzgajanja ta, ki ga je zamislil sv. Janez Bosko in ki sloni na ljubezni“. Lepa deklamacija, ki je izražala toplo zahvalo gosp. škofu in gosp. banu ter hvaležni spev, ki so ga zapeli na hodniku pred jedilno sobo visokih gostov, sta vzbudila živahnost in še večjo domačnost med gosti. V lepem slogu in pristrénem govoru je predsednik mestne občine ljubljanske dr. Juro Adlešič naglašal misel: Dobro je in nad vse hvalevredno, da se vrši tu med dečki tako lepo socialno delo pa

tako delo je potrebno še za deklice v tem mestu. Te potrebujejo v nekem oziru še bolj kot dečki zavoda, v katerem bodo našle vzgojo. Ker so tu Hčere Marije Pom., ki vodijo v tem zavodu gospodinjstvo, se bodo pač tudi one lahko posvetile delu za dekleta, kakor to delajo salezijanci za dečke. On bo to namero zelo podpiral, kolikor bo le mogoče.

Pripomnimo, da trdno upamo, da bodo Hčere Marije Pom. že meseca marca, ako že ne poprej, pričele svoje delovanje tu v Ljubljani. Nameravajo odpreti otroški vrtec za deklice, dnevne delavnice za starejša dekleta ter nedeljski oratorij. Naj naše blage sotrudnice in dobri sotrudniki obilo molijo, da se ta zamisel z dobrim uspehom izvrši.

Ob 3. uri popoldne je bila v kapeli zahvalna služba božja z blagoslovom. Prisostvovali so tudi naši sosedje in prijatelji iz okolice. Ob 4. popoldne je občinstvo napolnilo dvorano prav do zadnjega kotička. Gojenci so izvajali lepo in zanimivo igro „Mladi križarji“ iz dobe križarskih vojsk. V začetku je pozdravil hišni ravnatelj prisotne, zlasti one iz najbližje okolice, z željo, naj se večkrat udeležijo prireditev v tej dvorani, ki ni namenjena le notranjim gojencem in zavodovim prebivalcem, ampak tudi širšemu občinstvu. O določenih dneh se bodo vršila koristna predavanja za starše o vzgoji. Predstave pa bodo služile zlasti mlajšim v pouk in razvedrilo. — Med odmori so se vrstile pevske in glasbene točke. Godba Rakovniškega oratorija je točno izvajala lepe komade.

Pomen zavoda in vzgojno delo v tem zavodu

Kdor pozna sedanjo mladino, kdor vidi okolico, v kateri se često giblje, kdor ima priloiko poglobiti se v dušo samemu sebi prepuščenega dečka, bo moral pritrditi, da so zavodi, v katerih se vzgoja vrši s posebno pažnjo na vsakega posameznika, z resno ljubeznivostjo ter pravičnostjo, prav po-

trebni tudi pri nas. Saj vidimo, kako malomarni so starši neredkokdaj za vzgojo svojega otroka. Vse je za take starše važnejše: delo v tovarni, postrežba pri tujih ljudeh itd., kakor pa ukvarjati se z otroško vzgojo. Komu so otroka izročili, kaj bo sploh z otrokom, ko bosta oče in mati odsotna, za to se nihče ne briga. Ko tak otrok odraste, mu je pa vse dovoljeno. Koliokrat vpliva slab zgled staršev porazno na otroke! Ločitev v zakonu, pijančevanje, h kateremu včasih navaja oče sam svojega otroka, preklinjevanje,

strastem, ki uničujejo v njem dobre kalli za delo in krepost.

Za dečke, ki rastejo sami sebi prepuščeni, je edino sredstvo, da se odtegnejo kvarni okolici ter se oddajo v zavod. Tu jih bo možno s skrnim negovanjem dobrih lastnosti, ki so še v dečkovi duši, in z navajanjem k premagovanju slabih nagnenj in strasti, privedi do prepričanja, da brez truda in požrtvovalnega dela ni mogoče postati v resnici pošten in spoštovan človek.

Tak zavod je tudi vzgojni zavod na

Banovinsko deško vzgajališče na Selu. Predstojniki in gojenci

beračenje in nepoštenost, h kateri se zavajajo otroci — vse to ne more roditi dobrih sadov; vzgoje pravzaprav v takih družinah sploh ni. Zato se taki starši pač ne smejo čuditi, če otrok ne uboga, če jih ne spoštuje. Otrok postane prava šiba za lahkomiselnost starše. Veselje do lagodnega življenja, delomrznost in s to v zvezi nepoštenost, ošabnost in skrajna občutljivost so le prepogosto posledice nebrzdane mladostne volje. Mlad človek se s tako vzgojo z lahkoto o prvi priliki preda

Selu. Ni lahko naravnati skrivljeno drevo, drevesce pa, ki se je nagnilo, ga je treba dvigniti, dati mu krepko oporo, na katero se nasloni. Opora slabotnim, zapuščenim, v vzgoji zanemarjenim dečkom je hotel biti sv. Janez Bosko. Ni se utrudil opominjati gojencev, navajati jih z njemu lastno potrpežljivostjo k dobremu. Kako čuden svet ti odkriva notranjost zapuščenega dečka, če si globoko skušal prodreti vanjo! Kako slabo svet sodi tega in onega! Pa je bil le samemu

SVETIŠČE MALE CVETKE NA KODELJEVEM

sebi prepuščen, brez vodstva, brez opore, zato je padel. Ni našel srca, ki bi ga bilo razumelo. Vse ga odriva, vse se ga ogiblje. — Pri teh dečkih se nam odkriva vsa veličina don Boskove vzgoje, ako jo uporabljamo po njegovem zamislu. Dečki na Selu so preprosti, dovzetni za dobro, a zelo nestalni. Tu je treba prav velike krotkosti in resne potrpežljivosti. Pri takih dečkih vzgojitelj ne sme pozabiti, da splošni nauki malo pomagajo. Treba je vsakega posameznega opozarjati na njegove napake. Morajo biti neprestano zaposleni z učenjem ali z delom. Ker dečki sploh radi igrajo v naših zavodih, je treba o prostem času veliko z njimi igrati ter jim omogočiti, da se nauče več vrst iger. Veselo razpoloženje ohrani človeka dovzetnega za pokorščino in požrtvovalno delo. Zato mora dober vzgojitelj zlasti paziti, da se gojenec ne vdaja otožnemu razpoloženju. Treba je, da gojenci vidijo, da jih vzgojitelj upošteva, kadar koli je mogoče. Koliko koristi prinaša domače, a vendar resno ravnanje z gojenci.

Predstojnikov — salezijancev je v zavodu 12, in sicer 3 duhovniki, dva klerika - nadziralca in 7 sobratov - pomočnikov. Tudi dva ljudskošolska učitelja pridno pomagata v šoli. Vseh gojencev je 86. — Don Bosko je podal gojencem neprekosljivo sredstvo, da morejo premagovati sami sebe in postajati vedno boljši. Ta sredstva so prejemanje sv. zakramentov, skupne molitve, ki jih gojenci zjutraj in zvečer opravljajo s svojimi vzgojitelji, ter sv. maša, pri kateri so dnevno navzoči. Však dan imajo natančno določen red.

Zaključek

Vsi vemo, kako velikega pomena je, da morejo salezijanci prav in dobro vršiti svojo nalogo, ki jim jo je banska uprava v tem zavodu izročila. Zato, predobri sotrudniki in sotrudnice, podprite jih s svojimi molitvami! Če kje, je tu prav potrebna božja pomoč.

Glavno, da je pod streho, marsikdo pravi. Res je to, vendar pa je še vse premalo. V taki stavbi, kakor je sedaj, še ni mogoče opravljati svete maše, saj je še vse v surovem stanju. Treba bo napraviti tlak, stene ometati in jih pobeliti, oltarje postaviti in okna nabaviti. Veliko bo še stalo. Saj bi se tudi vi ne zadovoljili samo s stenami, ko bi hišo zidali. V taki hiši bi ne mogli stanovati. Tudi Terezika že komaj čaka v kapelici, ki je vse premajhna zanjo in ona se tudi kar ne znajde v njej. Cvetje milosti ima pripravljeno za tiste, ki ji bodo pomagali, da kmalu pride v svoje novo veliko in lepo svetišče.

Ako ste doslej pomagali, da se je stavba spravila pod streho, brez vaše pomoči bi se tako ne bila, boste tudi še naprej tako radodarni, da se vse dovrši, kaj ne?

Cerkev sv. Terezije bodo krasila slikana okna, ki jih bo v novem svetišču 17. Nekatera bodo zelo velika, kar po 10 kvadratnih metrov, druga nekoliko manjša, vsa pa morajo biti lep okras svetišču. Izmed 5 velikih oken na vsaki strani bo vsako stalo 17.000 din. Na isti strani bo 5 okroglih oken. Vsako teh bo stalo 5000 din. Nad vhomom v cerkev bo veliko okroglo okno, ki bo stalo 18.000 din. V levi stranski ladji so pa polkrožna okna, vsako po 8000 din. Razen teh je še eno ob velikem oltarju, ki bo stalo 8000 din.

Kdor bi kupil kakšno okno, bo njegovo ime vidno vdeleno v okno. Tako se bo zdelo, kakor bi njegovo ime neprestano spominjalo ljubko svetnico na žrtev in ljubezen do nje ter tirjalo od nje povračilo.

Nadejamo se, da se bo marsikdo odločil za to; naj se oglasi čimprej! Lahko se bo tudi več oseb združilo, da skupaj kupijo eno okno. V tem slučaju bodo imena vseh teh zaznamovana na istem oknu.

Kdo bo prvi?

Milosti Marije Pomočnice

Imeli smo težko pravdo, ki se je vlekla že skoraj štiri leta. Kljub trdnemu prepričanju, da je pravica na naši strani, smo že skoro zgubili upanje na srečni uspeh. Zato pa smo vztrajno prosili za pomoč Njega, ki je Resnica in Pravica ter z vso družino molili devetdnevnicu za devetdnevnicu v čast Mariji Pomočnici, don Bosku in Mali Tereziki. Vsak dan je kdo izmed družine pristopil k mizi Gospodovi, večkrat pa tudi vsi skupaj. V začetku novembra smo imeli zadnjo pravdo. Sodišče je priznalo, da je pravica na naši strani in da za vse tožbe mi ne nosimo krivde. Moja prva pot iz sodišča je bila na Rakovnik, da se Mariji, don Bosku in sv. Tereziki vsaj malo zahvalim za veliko pomoč. — Zgornja Dobrava pri Ljubljani. *Alfonz in Franja Mihelčič.*

Meseca julija sem padla na stopnicah in si na dveh mestih zlomila desno nogo. Bila sem v zadnjem mescu nosečnosti. Z nogo v gibus sem rodila ter bi bila na porodu vkljub zdravniški pomoči skoro izkrcavela in umrla. Ko so mi že ponehavale moči in ko sem že izgubljala zavest, sem se z vsem zaupanjem obrnila do Marije Pomočnice s prošnjo, da bi mi pomagala in me ne bi zapustila. Takoj, ko sem Jo prosila, sem začutila v sebi nove moči, prešla mi je nezavest in vse se je dobro izteklo. V osmih dneh sem bila izven nevarnosti. Štejem si v dolžnost, da se Mariji javno zahvalim za to milost in za mnogotere druge, ki mi jih je že izkazala. Večno ji bom hvaležna. — Ljubljana. *Milka Košir.*

Moj mož je šel v Francijo za delom in zaslužkom. Toda mesto tega si je nakopal v tujini bolezen, ki ga je položila na bolniško posteljo. S pristrčno devetdnevnicu sem se obrnila k Mariji za pomoč ter ji obljubila, da bom del prvega denarja, ki mi ga bo mož poslal, darovala za Marijino svetišče na Rakovniku. Kmalu sem dobila sporočilo, da je mož izven nevarnosti. Ne dolgo zatem je že poslal prvo vsoto domov. S skromnim darom hvaležno izpolnujem svojo obljubo ter kličem: Pomagaj nam še naprej, ljuba nebeška Mati, mi bomo pa ostali Tvoji zvesti otroci! Draga pri Čabru. *Marija Žagar.*

Hvala presvetemu božjemu Srcu in Mariji Pomočnici kristjanov! Hvala tudi Vam,

ki ste opravljali devetdnevnicu Njej v čast. — Operacija moje prijateljice se je posrečila, ozdravljenje poteka ugodno, tako, da imamo največje upanje, da bo zadobila popolno zdravje, ki ga zase, posebno pa za svojo družino tako nujno potrebuje.

Kadar bo bolnica dovolj krepka, prideva osebno na Rakovnik, da se Mariji v Njenem svetišču zahvaliva za pomoč. Do tedaj pa se še enkrat topla zahvaljujeva za opravljeno molitev. — Preska. *Kržišnik — Levec Marija.*

Dne 18. marca 1937. sem se na ulici nevarno ponesrečila. Padeč je bil tako hud, da sem bila v resni življenjski nevarnosti. Toda priporočila sem se Mariji Pomočnici in trdno upala, da me bo Ona ozdravila. In res! Vsak, kdor me je videl, je strmel nad tem, kako hitro se mi zdravje vrača. Jaz pa sem vedno govorila: „Marija Pomočnica je pri meni, Ona mi lajša bolečine in mi vrača zdravje“. O, tisočera ji hvala! — Gradec pri Litiji. *Škerjanec Julijana.*

Dolžnost me veže, da se pristrčno in javno zahvalim svetemu Janezu Bosku za tako nepričakovano pomoč v veliki stiski. Ker sem bila to leto že mnogokrat uslišana po njegovi priprošnji, izročam še nadalje vso skrb v dušnih in telesnih zadevah svojemu dobremu zavetniku svetemu Jan. Bosku. — Šoštanj. *Anica Naglič.*

Znašla sem se v velikih duševnih borbah. Tako je bilo včasih težko, da sem že izgubljala moč za nadaljnje boje. Tedaj sem lepo zaprosila don Boska in Malo Cvetko naj mi ohranita moje duševne moči in vrneta mir moji zbegani notranjosti.

Pomoč je prišla hitro in v taki meri kot je nisem pričakovala. Zato milost se don Bosku in Mali Cvetki iskreno zahvaljujem. — Zagreb. *Marija C.*

Mariji Pomočnici in Svetemu don Bosku se iskreno zahvaljujem ker sta mi vrnila zdravje! — Rogaska Slatina. A. Č.

Prosim, da objavite v „Vestniku“ mojo najiskrenejšo zahvalo Mariji Pomočnici. Hčerka nam je nevarno zbolela in morala prestaty težko operacijo. Vsi smo že kar obupavali nad njenim ozdravljenjem, pa smo se kljub temu vztrajno zatekali k Mariji na Rakovnik. Marija

nas je uslišala. Hčerka je operacijo srečno prestala in sedaj je izven vsake nevarnosti. — Poljane nad Škofjo Loko. *Gantar Frančiška.*

Mariji Pomočnici, sv. Mali Tereziki in sv. Janezu Bosku se zahvaljujem za dvojno ozdravljenje.

Moji hčerki je pretela nevarnost, da izgubi prst desne roke. Bil je že določen dan, ko ji bo zdravnik pobral kosti iz njega. Mi pa smo začeli opravljati devetdnevnic. Tisti dan, ko je šla k zdravniku, je bil prst popolnoma zdrav, tako da se je še zdravnik čudil.

Jaz sem se vsedal v prst leve roke tako močno, da skoro ni bilo upanja, da bi še kdaj ozdravel. Takoj smo začeli opravljati devetdnevnic. Bolečine so kmalu ponehale in v par dneh sem že lahko delal. — Huje. *F. A.*

Mariji in sv. Mali Tereziji se iskreno zahvaljujem za pomoč pri izpitu. Opravil sem ga namreč s tako sigurnostjo, kot doslej še nobenega. — Zavrče. *Lenšak Dušan.*

Spolniti moramo obljubo, da se javno zahvalimo presv. Sreču Jezusovemu, Mariji Pomočnici in škofu Slomšku za uslišano prošnjo. Opravljali smo devetdnevnic in bili zares čudežno uslišani. — Domžale. *J. J.*

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za uslišano prošnjo. Nahajala sem se v silni stiski, kajti pretila mi je velika nesreča. Zatekla sem se v varstvo Marijino in don Boskovo in tadva sta me obvarovala vsega hudega, za kar se jima z ljubečim srcem zahvaljujem. — Braslovče. *Marija Šmajš.*

Ze pred dvema letoma sem obljubila javno zahvalo v „Vestniku“ Mariji Pomočnici na Rakovniku in svetemu don Bosku. Moj mož je imel izredno hudo pljučnico. Vsi so že mislili, da zanj ni več pomoči, jaz pa sem se zatekla in zaobljubila na Rakovnik Mariji in don Bosku. Kar kmalu zatem je bolezen odjenjala in moj mož je v kratkem popolnoma ozdravel. — Dobrljevo, Čemšenik. *Ana Arh.*

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in svetemu don Bosku, da so se težke in zapletene sodnijske zadeve tako srečno rešile. — Strahominec, *J. M.*

Prisrčna zahvala Mariji Pomočnici kristjanov, da je rešila mojega otročička iz smrtne nevarnosti in da je uslišala mojo

prošnjo v neki važni družinski zadevi. — Šmarjeta pri N. mestu. *Gregorčič Marija.*

Moja svakinja je težko zbolela; zdelo se je, da brez težke operacije ne bo šlo. Ona pa se je zatekla k Mariji Pomočnici in obljubila javno zahvalo v Vestniku, če ozdravi. Kmalu se ji je stanje zboljšalo in sedaj z veseljem izpolnjuje svojo obljubo. — Šmarjeta pri N. mestu. *Juvančič Terezija.*

Opravljali smo devetdnevnic v čast Mariji Pomočnici, svetemu Janezu Bosku in Mali Cvetki, da bi dosegli neko veliko milost. Po opravljeni devetdnevnic smo bili vsi veselo presenečeni, kajti izteklo se je vse boljše in lepše, kot pa smo si upali misliti. Za to očitvidno pomoč se vsi iskreno zahvaljujemo. — Ljubljana. *O. M.*

Ze več let me veže dolžnost, da se v „Vestniku“ javno zahvalim Mariji Pomočnici in svetemu don Bosku za pomoč, ki sem je bila tolikokrat deležna, ko sem skoro sama, brez človeške tolažbe in pomoči tavalala mimo življenjskih nevarnosti in težav. — Sv. Kunigunda na Pohorju. *Frančiška Škrinjar.*

Mariji Pomočnici in svetemu don Bosku se še zahvaljujejo: P. F. Ljubljana, ker jo je Marija po opravljeni devetdnevnic milostno uslišala in ji izpolnila gorečo željo. Savinek Marija, Gomilsko, ker se je neka težka zadeva obrnila na boljše. Lampe Franca, Gorica, Italija, za rešitev iz velike stiske. Za isto milost se zahvaljuje tudi Jozefa Trkman iz Gorice. Lončar Ana iz Zabukovja pri Sevnici, ker se je po priprošnji Marijini in don Boskovi njeno težko razrahljano zdravje toliko zboljšalo, da lahko vsaj kaj malega dela in skrbi za svojo številno družino. Istočasno se vsem dobrim srcem priporoča v molitev, da bi kmalu zadobila popolno zdravje. N. N. Prevalje, ker ji je v neki težki zadevi Marija očitvidno stala ob strani in njeno prošnjo uslišala. Neimenovana iz Blok, ker jo je Marija v dveh zelo važnih zadevah uslišala. Marija G. Trbovlje, za zdravje pri težko bolni živini; N. N. Vodice nad Ljubljano za pomoč v težkih družinskih stiskah, pa tudi za to, da je sin tako kmalu dobil dobro službo. A. Cvetko, Radna, ker ga je Marija tako varno vodila mimo vseh dušnih in telesnih nevarnosti, ki jim je bil vsak dan izpostavljen. Alif Rudolf, in C. J., Veržej, za dober uspeh in veliko pomoč pri težkih izpiti. Neimenovana za

srečno prestalo operacijo in za rešitev iz mnogih težav. *Vizjak Genovefa*, Sv. Jurij v Slov. goricah, za večkratno uslišanje v važnih zadevah. *Neimenovana* za ozdravljenje noge. *Križnik Tončka*, Ljubljana, za dvakratno pomoč v hudi stiski. *D. T. M.*, da se je rana, ki jo je dobila pri hudem padcu, brez zdravniške pomoči tako hitro zacelila. *Babnik Marija*, Rateče, Šk. Loka, da je srečno prestala težko operacijo. *J. J. L.*, ker je po opravljeni devetdnevnički takoj zadobila zdravje. *Erjavec Alojzija*, Ljubljana, za srečno prestalo operacijo; *Stanko Matilda*, Žižki, da se ji je po opravljeni devetdnevnički zdravje takoj zboljšalo. — *Testen Terezija*, Podboršt, da ji je Marija v veliki sili in žalosti tako materinsko pomagala. — *A. Marija*, Dobje, Slivnica pri Celju, da je njen mož zadobil zdravje in pravo razsvetljenje. — *M. E.*, Ljubljana, za ozdravljenje revne družinske matere. — *Kulovič Terezija*, Ljublj., za srečen izid pri izpitu. — *Kolarič Marija*, Pilštanj, za večkratno uslišanje v dušnih in telesnih težavah. — *Junger Marija*, Št. Vid pri Ptuj, da je njen 12 letni sinček brez operacije ozdravel. — *Kucler Terezija*, Ljubljana, da je po dolgem času popolne nespečnosti po opravljeni devetdnevnički vsaj nekoliko lahko zaspala. — *Kukenberger Ana*, Trebnje, za srečno prestalo težko operacijo.

Za isto milost se zahvaljuje tudi *Miklavčič Martin*, Poklek pri Rajhenburgu. *Šošter Marija*, Šmartno ob Paki za pomoč v važnih kupčijskih zadevah.

Za uslišano prošnjo se še zahvaljujejo: *Lukas Marija*, Maribor; *Podlesnik N.*, Ljubljana; *A. B.*, Kamnik; *Pelc Ana*, Zenik, Sv. Jurij ob Ščavnici; *Zavržan Marija*, Luče, Žalna; *Kolenc Marija*, Mirna peč.

Za prejeto zdravje se še zahvaljujejo: *Ograjenšek Frančiška*, Zg. Ponikva, Zalec; *Leskovar Fani*, Slov. Bistrica; *Metka T.*, Kleče; *Špilak Jože*, Brezovica; *M. H.*, K.; *N. N.*, Sv. J.; *Rakuša Veronika*, Poljčane; *Perčič Rezika*, Planina pri Sevnici; *Malovrh Katarina*, Polhov Gradec; *Smid Ivan*, *Dečman Matilda*; *Babnik Frančiška*, Polica, Višnja gora; *Ogrizek Štefan*, Čača vas, Podplat; *Grilec Marija*, Zgoše, Begunje pri Lescah; *Škulj Marija*, Velike Lašče; *Kolar Anton*, Celje; *Koritnik Marija*, Videm pri Krškem; *Kolarič Alojzija*, Sv. Jurij ob Ščavnici.

Na priprošnjo božjega služabnika **Dominika Savija** je bila uslišana v važnih družinskih zadevah *Ivana Grajš* iz Dubrovnika. — Dominiku Saviju se je v veliki težavi priporočila tudi *N. N.*, iz Št. Petra nad Laškimi in je bila kmalu uslišana.

MAŠNA ZVEZA

pri svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku.

Ko se je gradilo svetišče Marije Pomočnice, se je ustanovila tudi pobožna družba za **zgradbo in vzdrževanje** svetišča ali Mašna zveza Marije Pomočnice. Ud te zveze postane, kdor daruje 5 din za svetišče.

Vsak ud ima tele koristi:

1. deležen je sv. maše, ki se bere vsako soboto posebej za ude. To so ustanovne sv. maše, ki se bodo opravljale, dokler bo stalo svetišče;
2. člani so deležni vseh pobožnosti, ki jih v svetišču opravljajo gojenci salezijanskega zavoda na Rakovniku;
3. deležni so tudi vseh molitev in dobrih del, ki jih opravljajo salezijanci in njih gojenci po vseh zavodih širom sveta.

V to mašno zvezo se lahko vpišejo tudi mrtvi, da tudi njim v prid služijo sv. maše in molitve.

Naše sotrudnike in sotrudnice prosimo, naj priporočajo Mašno zvezo in nabirajo novih članov zanjo.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik-Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: *Alfonz Pavel*. Urednik: *Dr. Franc Knific*.

† JOŽKO NOVŠAK. — Radna.

Že dvakrat je posegla neizprosna roka smrti v naše vrste in nam ugrabila najboljša fanta izmed najboljših. Lani smo spremili k večnemu počitku vsem priljubljenega Kranjca Janeza. Dne 12. decembra smo pa zopet obstali žalostni ob svežem grobu drugega krožkarja, Jožka Novšaka z Loga.

Ni umrl nepričakovano. Njegova dolgotrajna, neozdravljiva bolezen in njegovo lastno prepričanje, vse je govorilo za to, da se bo tako končalo; vendar nam je bilo ob slovesu hudo pri srcu. V njem nismo izgubili le svojega tovariša, ampak tudi fanta, ki so ga imeli radi vsi njegovi znanci, še bolj pa tisti, ki so bili z njim v tako ozkih stikih kot mi v krožku. Nobenega ni bilo, ki bi bil mogel reči, da ga je Jožko kdaj v življenju razžalili. Vsi, tovariši in predstojniki, bi ga mogli pohvaliti z besedami, s katerimi se je njegov oče poslovil s solzami v očeh od njega, ko ga je zakrila krsta: „Priden si bil, Jožko!“

Kako vzoren je bil Jožko vedno in povesod v življenju, še bolj pa v bolezni in celo v smrti! Bil je miren fant, blagega značaja, ki nikomur ni rekel nikoli žal besedice, a znal je biti tudi vesel in šaljiv. Izmed vseh v krožku je najbolj vestno izpolnjeval svoje verske dolžnosti. Vsak mesec je opravil skupno s sotrudništvom vajo srečne smrti in prejel sv. zakramente. Jako rad je ministriral, tudi če je bil že prej pri drugih sv. mašah. Iz srca je ljubil Marijo, rad pokleknil pred njen oltar, nosil njen škapulir. Vedno smo videli v cerkvi v njegovih rokah rožni venec in tudi v svoji bolezni ga je imel vedno pri sebi. Bil je izmed najbolj delavnih članov katoliške akcije. Kljub temu, da je bolehal na srcu, se je rad žrtvoval, kjer je bilo treba, kar se je pokazalo še posebno ob prosvetnem taboru v Boštanju. Morda ga je prav ta napor vrgel v posteljo, iz katere ni več vstal.

Kakor je bil v življenju ljubezniv, potrpežljiv in miren, tak je bil tudi v bolezni. Prenašati je moral silne bolečine, saj mu je leva polovica prsi okoli srca vsa zatekla in je srce tolklo nemirno in močno, kot da bi vsak trenutek hotelo počiti. — Vsak utrip se mu je v boleštnem drgetu odražal na obrazu. Včasih mu je postalo še posebno hudo, da je nehoti zajecal, pa je takoj šaljivo popravil: — „Saj ni tako hudo!“ — Apostol je bil v življenju, pa tudi v bolezni. Svoje trpljenje je daroval za druge. Ozdraveti ni želel! Živel bi še, a le zato, da bi trpel. Čudno se to sliši pri dvajsetletnem fantu! Še bolj čudno pa, kako malo se je bal smrti! Ko mu je pred letom umirala mati, jo je prosil, naj bi kmalu prišel za njo. Pred tremi mesci se mu je z vso silo povrnila stara bolezen. Bil je prepričan, da ne bo več ozdravel. Umrl je, kakor umirajo le pravični.

Ko smo ga spremili na njegovi zadnji poti, je bilo vse tako lepo in mirno — bela krsta, beli trakovi in vsenaokoli, kjer se je vil sprevod, beli sneg. Za križem dolga vrsta mladine iz oratorija, nato fantje iz krožka z vencem, dolga vrsta prijateljev in znancev, katerih je imel toliko, godba, zastopniki fantovskih odsekov v krojih, duhovščina in za krsto dolga vrsta sorodnikov in znancev.

Ko se je krsta pogreznila v jamo, je zatrepetalo vsem navzočim srce in le malokatero oko je ostalo suho. Nato smo se poslavljali zadnjič od Jožka — v imenu fantov vse fare g. župnik iz Boštanja — v imenu oratorija in krožka g. Novak, v imenu fantovskih odsekov akademik g. Stergar. Godba mu je odigrala zadnji pozdrav, iz pesmi Vigred se povrne nam je ostal kot tih spomin in tolažilo od njega: Na svidenje nad zvezdami!

Na svidenje nad zvezdami, dragi Jožko! Ne bomo te pozabili, tvoj zgled bo živel med nami — po tvojem vzoru se bomo ravnali. Tak kot si bil ti — pobožen, čist, pošten, delaven, dober in ljubezniv, taki bomo tudi mi.

SVETO PISMO VSAKEMU V ROKE!

Izšlo je Sveto pismo novega zakona (Evangelij in Apostolska dela) v novi, lični žepni izdaji.

Knjižica obsega v lepem slovenskem jeziku celotno besedilo evangelijev in Apostolskih del, prirejeno po najboljšem grškem izvirnem besedilu. Pod črto so najpotrebnejše opazke.

S tem smo dobili Slovenci knjigo, ki smo jo že dolgo pogrešali in ki je zamašila občutno vrzel v našem nabožnem slovstvu.

Novo Sveto pismo je najcenejša slovenska knjiga, saj stane orkusno, v trden pergamoid vezana knjiga komaj 12 din, broširana 8 din.

Cena je zato tako nizka, da bo knjižica mogla postati last vsega slovenskega naroda. Imeti jo mora ne le vsaka slovenska hiša, ampak vsak katoliški Slovenec. Oblika je tako majhna, da jo bo lahko vedno nosil pri sebi in vsak dan bral iz nje.

Naroča se pri Škofijskem ordinariatu v Ljubljani, v Jugoslovanski knjigarni ali pri Ničmanu. Kdor naroči najmanj 10 izvodov, dobi 15 odstotkov popusta.

MISIJONSKI KOLEDAR.

Z lepo naslovno sliko in zanimivimi slikami med besedilom, ki je tudi pestro in podaja razne dogodke, vesele in žalostne, iz delovanja slovenskih misijonarjev, kakor tudi običaje zlasti vzhodnih narodov. Za spoznavanje življenja, ki je kaj različno od našega, je ta koledar kot nalašč. Obenem pa, kar je glavno, vzbuja sočutje in vzajemno krščansko ljubezen med narodi in do narodov, ki jim Sonce resnice še ni izšlo, kjer pa izhaja, z veliko težavo preganja težke megle, ki so več tisoč let ležale nad narodi. Koledar je radi vsebine in zamisli vsega priporočila vreden.

Dobi se: Misijonska tiskarna, Groblje, Domžale. Stane 10 din.

NADSKOF JEGLIČ.

Iz zbirke naših „Knjižic“ št. 99. V tej knjižici, ki je posvečena velikemu našemu duhovnemu voditelju in očetu slovenskega naroda, je očrtan ne njegov življenjepis, ampak v velikih in krepkih potezah njegovo delo, njegovi boji, njegovo prizadevanje, da dvigne slovenski narod najprej versko; potem pa tudi, da vzbudi v njem narodno samozavest. Na kratkih 32 straneh ti knjižica predstavi pravo podobo velikega vladike in podčrta njegovo vekopomno oporoko, ki jo je narokoval z govorniškega odra fantovskega tabora v Celju. — Knjižica je res vredna 1 dinar...

Na Radni obhajajo slovesnost in praznik sv. Janeza Boska v nedeljo 6. februarja. Za pripravo se bo opravljala tridnevnicna.

V nedeljo 6. II. bo ob 9. uri pridiga in slovesna sv. maša. Popoldne ob pol 3. uri shod za sofrudništvo, nato prireditev v dvorani. Naše sofrudnike in sofrudnice vljudno vabimo k proslavi našega skupnega očeta don Boska.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA